

باتور ملت

(د سليمان لايق قصيده چې د كوزې پښتونخوا شاعر، غني خان ته يې ليكلې)

Ketabton.com

اېډېټ او برېښنايي کول: احسان علي شفيق او زرغونه علي

قصيده

دا زمونږ د سترگو وړاندې « غني » گوره څه تيريري؟
 يو باتور ملت غر قيرري، يو مضبوط وطن نړيري
 يوه دنيا د برم بډل، يوه دنيا د ميرنيو
 دغروب په لوري درومي، د تاريخ له پاڼو لوييري
 پاس دستور وړانه څاڅکي، راته ښکاري اوښکې اوښکې
 د آسمان په شنو غومبرو، لارې لارې را بهيري
 سر چې ږدمه په سر وپردي، هيبتناک غرونه اورم
 ته وا ځمکه په منځ دوه شوه، افغاني وطن ډوبيري
 يا آسمان زمونږ په وير کې، ښکته پرېوته په ځمکه
 يا قيامت په ځمکه جوړ شو، ولاړ غرونه هواريري
 « ايمل » رپردي په لحد کې، له غصې دزړه په تبه
 چې مغل په خيبر وخت، افریدی لا نه پوهيري
 د شنلې پر ځای له دښتو، تېرې تورې زرغونيري
 د اوبو پر ځای له غرونو نه سرې وينې را بهيري
 د باران پر ځای له ورېځو، تندرونه را کوزيري
 د رحمت پر ځای له هسکه، غضبونه نازليري
 " شمر " ښکته پورته دانگي، سترگې رډې توره کښلې
 نه يې سترگې له چا سوځي، نه يې شرم له چا کيري
 « زينب » چيغې کړې چې ربه، ته لا څه ته ورته گورې

د « حسين » په زخمي زړه کې، د يزيد خنجر ځليري

څه بې پته شوو جنگونه، څه بې هوډه شوو ننگونه
تو لعنت په دې شملو شه، لا دي جگې نه شرميري
دا د چرگ لکۍ ته ورته، شملې واچوئ په مخکه
دا د شرم او ماتې نښې، پښتنو ته نه ښاييري
شمله هغلته شمله وي، چې په نر باندې وي لکه
اوس په هر کدو جگيري، اوس په هر اجرا ښوري
خدایه دا دې څه را وکړه، چې يو نر دې راپرېښود
هر کمره ته چې تکیه شوو، لکه شگه را شريري
يو «ميرويس» په مونږ کې نشته، چې گرگين لارې ته سم کړي
يو «شيرشاه» راپورته نه شو، چې مغل ته ودريري

پروني ملا ته گوره، چې ټوک خور وو سقاط خور وو
اوس چې خصم دافغان شو، په سرو زرو کې ډوبيري
لويه خيټه غټه کونه، نری پښې بېره ريره
ويته خوله بې شرمه سترگې، لکه مچ هرڅه کې لوييري
متکور ماغزه د تيرې، بې فرهنگه بې ادبه
چې تبليغ کوي نڅيري، چې قران لولي ششنيري
په اسلام کې لارې باسي، زموږ دځاورې بر بادۍ ته
دين اخوان ته يو دکان دی، چې هر څه په کې خرڅيري

دا دې څه بلا اخته کړه، زمونږ په دې بد مرغو خلکو
 نه له تا څخه ډارېږي، نه له دوی څخه شرمېږي
 اوس چه حکم د ملا شو، دکابل په پاچاهي کې
 هر ساعت په چا ور دانگي، هره ورځ په چا ورلوېږي
 د افغان په قتل اخلي، سره پوندونه شنې ډالړې
 پښتو پرېږده چې ترې تللې، له ايمان سره خرڅېږي
 باندې سپين په منځ کې تور دی، نگه اور دی نگه اور دی
 په هر تار کې يې د ږيرې، شيطان سپور دی او نڅيرې
 هر چرې په چر چوبي کې، پاچاهي خوبونه ويني
 انگرېزي لنډر په غاړه، په لار ځي ته وای نڅيرې
 چې پرون يې دمولې، رنې خاورې خوسکو ته
 اوس په بره پښتونخوا کې، په انسان باندې سپرېږي
 زما زړه پولۍ پولۍ دی، زما سا لمبه لمبه ده
 چې دا توره خپکۍ به؛ له مونږ کله پور ته کيږي
 جهاد لوبنۍ د فساد شو، مولانا صاحب جلااد شو
 دين دولت دواړه برباد شو، د ده زړه لانه سپرېږي
 زمونږ کور دشرارت شو، افغاني وطن غارت شو
 دا زمونږ د سترگو وړاندې، «غني» گوره څه تيرېږي
 مونږ زغمل چې رانه لوټ شي، څه چې شته دي بې ناموسه
 تورې خاورې مو په خوله شه، اوس هغه رانه لوتېږي
 د يوې مياشتې تازه ناوې، دشهيد پر قبر ژاړي
 وايي کوم جهاد ته مړ شوې، ځواب ووايه چې ځنډېږي
 تا چې سر په چا دو کې، هغه غواړي چې ما لوټ کړي
 ماور بولي هغه ځای ته، چې شيطان ځنې شرمېږي
 زه چې ستا له غمه ژاړم، هغه څاري زما سترگې
 سر را پورته که شهیده، ارمانونه دې رژېږي
 افغاني درنې بيبيانې، چې په پت عزت خوندي وې
 د جهاد تر بيرغ لاندې، برېنډېږي ليلا ميږي
 هر عرب خريدار شوی، زمونږ د خوندو او خور لنو
 مولانا صاحب يې پلوري، نه شرمېږي نه ځورېږي
 تر څارويو وړيا شوې، پښتنې په مېندوي کې
 دڅارويو هم څه دود وي، چې په چا باندې خرڅېږي

ربه دا لا څه تالان دی، چې په خپل وطن یې وینم
 چې خپل سپي په پردی ننگه، افغانانو ته غیږي
 چې له زړه د «کنشکا» نه، شنې لوڅې ځي آسمان ته
 چې جمرود دسرو په بلخ ې، د «یما» له سره لویږي
 "گرگین" ویوست تبغ د ستې، د افغان ننگي کهول ته
 د «میرویس» لیڅه بېواکه، تېرې تورې ته غږي
 په لاس نه ورځي بې خاورو، نه یې تبغ نه یې لښکر شته
 هم لښکر هم یې تبغونه، د وطن پر ضد جنگیږي
 خدایه څرنګه بدل شوو، د افغان درانه خویونه
 په هر چا چې مونږ تکیه شو، پر پردیو پلورل کیږي
 د وطن په حق کې نه کا، تش د خیر یوه خبره
 خو د خپل مطلب د پاره، د هر سپي پښو ته لویږي
 په هر ځای چې باران راشي، زمونږ خړه یوسي له مخې
 په هر خوږ چې سیلاب وځي، زمونږ وره ته را سمیږي
 په هره سیمه چې برېښنا شي، تندر پرېوځي زمونږ په کلي
 په هر رود چې توفان راشي، زمونږ کور ته راسیږي
 په ډالرو باره شوي، که غلجی که دورانی دی
 پښتانه او پښتو دواړه، هسې ښکاري چې ختمیږي
 د احمد په ګور یې تو کړې، تورې نارې د ینکیو
 دا چې پلار له ګریوان نیسي، دا چې وروڼو ته ګواښیږي
 مونږ ته ټول جهان دوزخ دی، چې وطن مو په کې نه وي
 مونږ ته هر وطن سقر دی، چې افغان په کې ځوریږي
 مونږ ته هر "شابه" پیغور دی، چې دشمن یې راته وایي
 مونږ ته هر سلام لعنت دی، چې په سپکه په مونږ لویږي
 مونږ ته هر ګوله مرګی دی، چې دبل په ست یې ژوو
 مونږ ته هر ګوټ هلایل دی، چې د بل جام نه تویږي
 مونږ ته هر مشر دشمن دی، چې په مونږ یې رحم نشي
 مونږ ته هر افغان پردی دی، چې پردی سره یو کیږي
 مور ته هر ملک تلک دی، چې زموږ په سر روپی خوري
 مور ته هر ملا بلا دی، چې په خلکو نه رحمیږي

جگې جگې ساقې راشه، پس له عمره را پخلاشه
 په چوپتيا کې مو غوغا شه، چه مجلس را نه سپريږي
 د ځوانۍ نوبت مې تېر شو، کوم چې تېر شو هغه هېر شو
 اوس را ونيسه دا پاتې، چې قطار رانه تيریږي
 که مطرب او رباب نه وي، که مستي او شباب نه وي
 که د مينې عذاب نه وي، عمر بد کړې چې اوږديږي
 هوښياري يوه تنهائي ده، تنهائي يوه تباهي ده
 په ترڅو اوبو مې ډوب کړه، گنې زما جاله ډوبیږي
 په مستۍ کې را چارپېر کړه، يوه کېږدی دخورو څڼو
 چې شپې ورځې را نه تېستي، چې کاروان را نه بېليږي
 د پسرلي په شکلې ياد، جام ته تويې کړه سکروټې
 چې گلونه را ته ژاړي، چې خزان راته گواښيږي
 دځوانۍ په باغ مې راغله، دزړښت دماښام لړه
 پيالې ډکې کړه له مخې، عمر تېستي نه ودریږي
 ساقې ستړۍ يم له ژونده، لږ مې خلاص کړه له دې بنده
 گنې وژني مې دا تنده، چې گړۍ گړۍ زياتتيریږي
 هومره راکړه چې پې ورک کړم، سر له پښو، پښې له سره
 چې «غني» (۱) را څخه تېستي، «بېنوا» (۲) رانه پتيریږي
 چې خورې صحرا ته ووځم، لېونی د لېونیو
 چې مستي را کې نڅیږي، چې جنون راته خنديږي
 چې مرغان د خړو دښتو، راته ووهي وزرې
 چې زرکان راته غريږي، چې هوسی را ته پنډیږي

نه، نه خوشې ټوکه نه ده، «غني» لږ ورته دمه شه
 دا خوب وړي را وينښيري، دا پرېوتې را پاڅيري
 گومان مکره چې خالي شوه، د ساقې مينا له ميو
 لا د تاک په تاخانو کې، د انگور ښيښې ډکيري
 لا رباب سور شوی ندی، لا تش دوه دوره اوښتي
 لا ساقې نوی راغلی، لا رندان نوی گرميري
 لا دځمکې تل کې اېشي، تللې وينې دځلميانو
 لا د دې تودو خاورو، سره گلونه را غوړيري
 لازمونږ په ارادو کې، عشق د مېډو غلی نه دی
 شپه که هر څه توفاني ده، چراغونه لا بليري
 لا وطن خلک را بولي، د ميرانو معرکو ته
 لا هغه ژني ژوندي دي، چې تر هوډه قربانيري
 لا خوړيري نيمو شپو کې، دتوفان غاوړې چيغې
 لا د غرو له جمدرونو، سيلاوونه راکوزيري
 لا د وينو واټ پرانيستی، ليونتوب دی ليوونو ته
 لا په پښو کې دمستانو، ځنځيرونه سره شليري
 لا د مځکې تناوونه، لاره باسي زلزلوته
 لا په باد او برښنا کې، گردشونه را رسيري
 لا د رزم گرمي شته ده، زمونږ په مټو کې د ننه
 لا زمونږ په پښتون زړه کې، د«ايمل» وينه چليري
 لا په جنگ د تخت او بخت کې، زمونږ لوبه ختمه نده
 لا همت د«شیر شاهي» ته همايون له آسه لوپري
 لا د لوړو وريځو شا ته، عقابان وهي وزرې
 لا په هسکو سر درو کې، افغاني زمري غوړيري
 لا دخپلې خاورې مينه، مونږ ته وايي چې را پاڅئ
 لا خوب وړي دپېړيو، له خوبونو را وښيري
 لا زمونږ په کلا گانو، پښتني حيا خوره ده
 لا زمونږ په دروازو کې، غيرتونه پا ل کيږي

دا به بيا يوه غوغا شي، لکه څاڅکی په څپو کې
 يو سرکښه ياغي سيند شي، سمندر ته به رسېږي
 دا به بيا سپېدې خوږې کي، د اطلسو پالنگونه
 د بلورو په بیدیا به، رود د وینو را خوتیږي
 دا به بيا په لمر لويډو کې، د مرغانو سيل له ورايه
 لکه سور بیرغ د فتحې، په سرو وړانگو کې رپېږي
 دا به بيا زمزم ته رسي، د بیدیاوو جل وهلي
 دا به بيا په جل وهلو، د رحمت باران ورپېږي
 دا به بيا په مخه دانگي، دا زمونږ جنګي آسونه
 دا به الوزي له کندو، دا به لوړو ته رسېږي
 دا به اچوي له سويو، سرې سکروټې په تکل کې
 دا به رسي تر هدفه، دا به خامخا برېږي
 دا به بيا اباسين اېشي، ډوبوي به تورې کونې
 تور پنجاب به وهل کيږي، له بنسټه به نړیږي
 دا به بيا لنډۍ مستیږي، تن به باسي له بستره
 پښتانه به را پاڅیږي، پښتونخوا به آزادیږي
 دا به بيا د « احمد » چیغې، رپرډوي د لاهور مراندې
 دا به بيا په کړاکړ کې د « بیربل » ژامې ماتېږي
 دا به بيا « سیدال » راباسي، د مرګ توره په غوجرو
 آخوندان به ترینه تښتي، امامان به ترې پټیږي
 دا د قم چریان به پوه شي، چې افغان د کار په ننگ کې
 خپل پور نه پرېږدي پردي ته، دا تقدیر دی نه بدلېږي

پای

Contacts: m.facebook.com/zarghoon.ali

m.facebook.com/m.ihsan.ali.shafiq

Mobile number: 0770859047

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library